

مسجد جامع ابو الفضلی^(۴) میزبان نشست مردم با مسئولان بود

خواسته‌هایی برای داشتن گلشهر بهتر

عطائی نشست مردمی مسئولان و مردم این بار در مسجد جامع ابو الفضلی^(۴) واقع در فلکه دوم گلشهر و مرز میان دو محله ثامن و شهید آوینی برگزار شد. رئیس کمیسیون ویژه سامان دهی حاشیه شهر به همراه معاون دادستان مشهد، شهردار و معاون فنی و اجرایی منطقه ۵ و تعدادی از مسئولان نیروی انتظامی، از مسئولان حاضر در جلسه بودند.

درخواست بر خورد با خلافکاران

جلسه پس از برگزاری نماز جماعت رفته رفته سروشکل می گیرد. مسئولان یکی یکی از راه می رسند و استقبال مردمی هم خوب است و شبستان مسجد تقریباً پر است. نمایندگان اهالی طبق فهرست درخواستی فراخوانده می شوند و مشکلات و درخواست هایشان را بیان می کنند. ابتدا یکی از کسبه درباره وضعیت تجاری موقت صحبت و درخواست می کند که اعطای مجوز تجاری تسهیل شود. سپس محمد تقی آبادی، یکی از ساکنان دغدغه مند محله ثامن، صحبتش را درباره امنیت مدارس دخترانه این محله آغاز و از نیروی انتظامی درخواست می کند که یک ماشین گشت نزدیک مدارس مستقر شود. او در ادامه از مسئولان حاضر می خواهد با اراذل و اوباش برخورد کنند و می گوید: در محله اشخاصی انگشت شمار داریم که به خلافکاری شهره هستند، اما تا به حال جلب نشده اند. اومی افزاید: موضوع دیگر درباره زمین خیابان کرامت ۲ است که به صورت موقت و مناسبتی در اختیار هیئت قرار می گیرد اما به صورت دائمی کاربری فرهنگی ندارد. زمین متعلق به شهرداری است و با این همه درخواست مردمی، سؤال مایین است که چرا کاربری زمین به طور دائم فرهنگی نمی شود؟

کار درست، شایسته قدر دانی است

محمد باقر عزیزاده، روحانی فعال گلشهری، بین درخواست ها و اعتراض ها از فعالیت شهرداری منطقه ۵ در زمینه مسطح و یک دست کردن پیاده روها و معابر تشکر می کند و می گوید: بسیاری از مردم می گویند این وظیفه شهرداری بوده است، این موضوع درست است. اما در دود دهه گذشته این وظیفه انجام نشده بوده به نظر می آید از کار درست قدر دانی کرد.

بلا تکلیفی اتباع با مادران ایرانی

خانم جوانی پشت میکروفن می رود و درباره پرونده خانواده های اتباع با مادر ایرانی صحبت می کند. او از بلا تکلیفی پرونده بسیاری از متقاضیان گله می کند و این موضوع را خاص استان خراسان رضوی و مشهد می داند. پس از پایان صحبت هادر حاشیه مراسم با او تعدادی از خانم های هم درد گفت و گومی کنیم. او که دوست ندارد نامش ذکر شود، دانشجوی پزشکی است اما به دلیل تعلل و تأخیر در پرونده تابعیت مجبور شده است هزینه تحصیل شبانه دانشگاه را بپردازد. مشکل بسیاری از خانواده های تبعه که مادر خانواده ایرانی است، به دنبال تأخیر در نتیجه استعلام یک نهاد به وجود آمده است و حاضران از مسئولان درخواست پیگیری این موضوع را دارند.

مریم رنجوری خانم سن و سال داری است که از وضعیت نامناسب اتوبوس های خط ۵۷ گلشهر گلایه دارد و تعداد آن ها را هم مناسب با جمعیت منطقه نمی داند.

وظایف انجام نشده نهادها

غلامحسین صاحبی، رئیس کمیسیون ویژه سامان دهی حاشیه شهر، در پایان این نشست، درباره انجام نشدن وظایف از سوی برخی نهادها صحبت می کند و می گوید: بسیاری از اداره های دولتی ترک فعل کرده اند و آنچه باید برای این محلات انجام بگیرد، به تعویق افتاده است. برای مثال شهرداری منطقه، زمینی با کاربری آموزشی را تعیین کرده است اما برای ساخت آن از سوی آموزش و پرورش اقدامی صورت نمی گیرد. درباره وضعیت آگونیز به همین ترتیب با کم و کاستی هایی روبه روییم. نکته آخر درباره وضعیت تجاری موقت است که دیگر قانونی نیست. مادر شورای شهر، راهکار دیگری پیشنهاد کردیم که در صورت تأیید اجرامی شود و شهروندان با هزینه کمتر و پرداخت اقساط می توانند تجاری دریافت کنند.

منطقه

بازسازی مدرسه قدیمی محله شهید رستمی از سال ۹۹ نیمه تمام باقی مانده است

قول مسئولان برای سرپا کردن «ناصر خسرو»

نیکو عقیده از همه آن ساختمان قرص و محکم، چند تکه آهن پاره باقی مانده است؛ تیر آهن هایی که سال هاست لخت و خالی و سرگردان وسط این زمین ایستاده اند. روزی روزگاری اینجا ساختمانی بزرگ بود که سردر آن، نام مدرسه ناصر خسرو، به چشم می خورد؛ مدرسه ای که چند نسل از دانش آموزان منطقه ۶ در آن تحصیل کردند. وسعت این مدرسه بیشتر از هزار متر بود و تعداد دانش آموزانش به نهصد نفر هم می رسید. حالا اما سال هاست که مدرسه خالی و ساکت و بدون استفاده در گوشه ای افتاده است. به سراغ این مدرسه تخریب شده می رویم و جزئیات وضعیت آن را از زبان قدیمی های خیابان مصلی در محله شهید رستمی می شنویم.

خاطرات رنگ باخته گذشته مدرسه

مدرسه در انتهای بولوار مصلی قرار دارد؛ بنایی که حالا شبیه ساختمانی مخروبه است و نمی توان باور کرد روزی روزگاری محل تحصیل دانش آموزان این محدوده بوده است. شانس گفت و گویی یکی از همان دانش آموزان را پیدا می کنیم. محمود مروی ساکن کوچه کناری است و حالا نزدیک پنجاه سال دارد. سال ها پیش دانش آموز مدرسه ناصر خسرو بوده و کلاس اول و دوم دبستان را اینجا گذرانده است.

خاطراتی که از این مکان در ذهن دارد، برایش شیرین است؛ از لباس های یک شکل کرمی رنگشان می گوید و صف های طولانی که هر صبح در حیاط تشکیل می دادند. قدیمی ترین دوستانش را در همین مکان پیدا کرده است. دانش آموزانی که هر کدام مسیری را پیاده کرده اند.

به گفته او یکی دو سال پیش، اداره کل نوسازی مدارس استان خراسان رضوی این مکان را تخریب کرد تا مدرسه ای نوساز، می گوید: تاجایی که به یاد دارم، ساختمان قرص و محکم بود، مثل روز اول! حدود چهار سال پیش تعداد دانش آموزان کمتر شده و کادر مدرسه هم انگار از نفس افتاده بود. با این حال ساختمان مدرسه انگار آخ نگفته بود! شیروانی ها پنجاه سال بودند که تکان نخورده بود. غلامرضا کارگر که خانه اش کنار مدرسه است، حرف های محمود مروی را تأیید می کند. او هم ساکن قدیمی این محله است و همه چیز را به یاد دارد. از تابلو مدرسه ناصر خسرو می گوید که تا همین اواخر سردر آن نصب بوده است و ادامه می دهد: این ساختمان خودش یک پا اثر باستانی بود! روی تابلو سال ساختش را نوشته بودند. اگر اشتباه نکنم، مربوط به سال ۴۲ بود. روی تابلو بزرگ نوشته بودند که این ساختمان از مالیات و عوارض زمین های چغندر در آن زمان ساخته شده است.

قصه ساخت دوباره

برای اطلاع از جزئیات وضعیت این مدرسه، با مدیر روابط عمومی آموزش و پرورش ناحیه ۲ گفت و گومی کنیم. امیر رضایی ابتدا از پروتکل ها و قوانین موجود می گوید؛ اینکه مراکز آموزشی که بیش از پنجاه سال قدمت داشته باشند، باید از سوی اداره کل نوسازی مدارس بررسی و از نظر استحکام بنا تأیید شوند. اومی افزاید: حدود سه سال پیش استحکام این بنا تأیید نشد و اداره نوسازی، آن را تخریب کرد. البته آن ها این زمین را به حال خود رها نکردند. سال ۹۹ خیری پای کار آمد و تفاهم نامه ای امضا شد. قرار بر این بود که خیر ۴ میلیارد تومان سرمایه بگذارد و بقیه خرج و مخارج ساخت را دولت تأمین کند. همان سال کار را شروع کردند. شنّاژ ریختند و آهن کشی کردند اما در همان حین، مبالغ هم ناگهان تغییر کرد و کار نصفه نیمه باقی ماند.

برای مدتی این پروژه رها شد اما به گفته امیر رضایی قرار است ساخت آن به زودی از سر گرفته شود؛ اومی گوید: بار ایزنی توانستیم اعتبار ساخت را از طریق دولت تأمین کنیم. نمی توانیم تاریخ دقیقی مشخص کنیم اما طی چند ماه آینده شروع به کار می کنیم تا مدرسه دوباره سرپا شود.